

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **G. L.** proti žalovaným **1/ Ľ. P.B.** a **2/ J. P.B.**, o **zrušenie darovacej zmluvy, vrátenie daru a vydanie vecí**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp.zn. 10 C 60/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 22. marca 2011, sp.zn. 6 Co 32/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom z 8. októbra 2010, č.k. 10 C 60/2010-44 zamietol návrh, ktorým sa žalobca domáhal, aby súd zrušil darovaciu zmluvu, uzavretú medzi ním a žalobcami 1/, 2/ a zároveň určil, že sú žalobcovia 1/, 2/ povinní vrátiť žalobcovi dar, a to rodinný dom č. X., na parc. č. X. s príslušenstvom, pozemok KN parc. č. X., zastavané plochy a nádvoria o výmere 900 m², pozemok KN parc. č. X., trvalý trávnatý porast o výmere 389 m² a pozemok KN parc. č. X., trvalý trávnatý porast o výmere 80 m², tak ako sú vedené na LV č. X., k.ú. P.. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným trovy konania v sume 425,66 €. Okresný súd v odôvodnení rozsudku poukázal na obsah vykonaných dôkazov, na základe ktorých dospel k záveru, že žalobca nepreukázal také skutočnosti, ktoré by svedčili o hrubom nevďaku žalovaných 1/, 2/ a ktoré by oprávňovali žalobcu domáhať sa vrátenia daru v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka. Podľa záverov okresného súdu nebola splnená ani ďalšia zákonná podmienka pre vrátenie daru, nakoľko žalobca neurobil voči obdarovaným jednostranný právny úkon, ktorým by ich požiadal o vrátenie daru.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 22. marca 2011, sp.zn. 6 Co 32/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovaným 1/, 2/ trovy odvolacieho konania v sume 74,61 €. Po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, vec správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a v podrobnostiach naň poukázal. Vykonané dokazovanie ani podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázalo v danom prípade tak závažné skutočnosti, ktoré by svedčili o hrubom porušovaní dobrých mravov zo strany žalovaných 1/, 2/ voči žalobcovi v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka, pričom samotné subjektívne požiadavky darcu na to, ako by sa podľa jeho predstáv mali obdarovaní k nemu správať, nemôžu byť objektívnym merítkom pre posúdenie, či správanie obdarovaných voči darcovi hrubo porušuje dobré mravy. Odvolací súd sa však v danom prípade nestotožnil s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého žalobca neuplatnil nárok na vrátenie daru vykonaním jednostranného právneho úkonu voči žalovaným, v dôsledku čoho by nebola splnená druhá zákonná požiadavka pre uplatnenie práva na vrátenie daru. Podľa § 630 Občianskeho zákonníka darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Ako vyplýva zo znenia citovaného ustanovenia, jednostranný prejav vôle darcu nie je ničím obmedzený a zákon nevylučuje, že by takýto úkon mohol byť urobený aj formou návrhu v súdnom konaní, ako v danom prípade s tým, že účinky tohto úkonu nastávajú až momentom jeho doručenia obdarovanému. S poukazom na vyššie uvedené toto pochybenie okresného súdu však nemalo vplyv na vecnú správnosť výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bol zamietnutý návrh navrhovateľa.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal podanie, ktoré neskôr označil na výzvu súdu ako dovolanie, žalobca. Opätovne sa vyjadril k skutkovým okolnostiam a namietal, že žiada o vrátenie daru, keďže bol uvedený do omylu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) pred tým, než by pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti dovolania a než by sa napadnutým rozhodnutím zaoberal z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či dovolanie bolo podané v zákonom určenej lehote.

Pri posudzovaní včasnosti podania dovolania dovolací súd vychádzal predovšetkým z ustanovenia § 240 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom

stupni, rovnako vychádzal z ustanovenia § 240 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého zmeškanie uvedenej lehoty nemožno odpustiť; lehota je však zachovaná, ak sa dovolanie podá v lehote na odvolacom alebo dovolacom súde. Vzal na zreteľ aj ustanovenie § 57 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého sa lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojim označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca; ak koniec lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Rozsudok odvolacieho súdu bol účastníkom konania doručovaný poštou. Ako vyplýva z doručeníek o prevzatí zásielok (obsahujúcich dotknutý rozsudok odvolacieho súdu) pripojených k č.l. 64 spisu, žalobca prevzal osobne dňa 13. apríla 2011, právny zástupca žalovaných dňa 8. apríla 2011.

Doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním, je právoplatný (§ 159 ods. 1 O.s.p.). Zo spisu vyplýva, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 13. apríla 2011 (§159 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.). Uvedeným dňom začala plynúť jednomesačná lehota stanovená zákonom na podanie dovolania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) a táto skončila 13. mája 2011 (t.j. v piatok, ktorý bol pracovným dňom), ktorý je potrebné považovať za posledný deň lehoty na podanie dovolania.

Žalobca podal na pošte podanie, ktoré bolo neskôr označené ako dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu dňa 16. mája 2011, jednomesačná zákonná lehota na podanie dovolania uplynula 13. mája 2011, a preto je zrejmé, že dovolanie žalobcu bolo podané oneskorene.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky oneskorene podané dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

So zreteľom na dôvod, pre ktorý bolo potrebné dovolanie odmietnuť, nezaoberal sa dovolací súd dovolacími námietkami a návrhmi dovolateľa.

V dovolacom konaní úspešným žalovaným 1/, 2/vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd žalovaným 1/, 2/ nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. septembra 2012

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová